

Sju dar i veckan, sju dar av sju,
ständigt uppdaterad,
syns du, så finns du.
Finns du på nätet, finns du i livet,
finns du i världen,
har du laddat mobilen?

Vi provar stressjukdomar, depression,
lördagsfylla, konsumtion,
långsemester, separation,
senaste forskning, meditation.

Vi byter jobb, vi byter metoder,
vi byter hem, vi byter roder.
Vi går på nålar, vi går i sömnen,
vi går i bitar, vi går på lögnen,
vi bränner ut oss,
vi går på glöden,
vi går i väggen, vi går mot döden.

Blås ur min hjärna,
blås du heliga vind.
Tag mitt roder,
segla mig längs fridens floder.
Tag mig hem, till tystnadens ro,
hem till härden, till stillhetens bo.

Håll om mig, håll mig varsamt, men håll mig fast,
för jag är likgiltighet och frustration i kontrast.
Spela mig, som det var tänkt, i harmoni.
Rädda mig, rädda min själ, gör mig fri!

© Inga Stenlund

Tiden står stilla, världen är vred.
Karnevalens drottning dansar och ler
barfota, i skärseldens brinnande lek.
Sitt ni, som saknar mod att vara med.
Sitt ni, som inte har humor att se
hur domedagselden oss värme kan ge.

Karnevalens drottning är vild och het.
Tiden är oviss, världen är sned,
men drottningen bryr sig inte om det,
för hon bär den djupaste hemlighet:
ett frö, som kan växa till största ek –
passionens pärla av intensitet.

Världen är upp och ned, tiden ur led,
men drottningen lever i evighet.

Hon brinner som eld, släpper helvetet löst
och kärlekens gåva, den har hon förlöst,
sjunger: "Tillåt din lust och nyfikenhet!
Tiden kan fyllas av kärlek och smek!"

© Inga Stenlund

Jag vet ett ord,
som ingen människa vill höra,
ett litet ord,
som envist surrar kring vårt öra,
men för att slippa,
så har vi ständigt nåt att göra.

Vi hittar på
att ingenting fungerar utan oss,
men ordet ställer sig framför,
med armarna i kors,
och tvingar oss
att stanna upp, förstås.

Förr eller senare,
vi hör dess skarpa röst,
och som ett svärd,
drar ordet rakt genom vårt bröst.
Hur vi än plågsamt skriker,
det finns ej tröst.

Men smärtan avtar
och hjärtat slutar blöda,
och tiden går,
vi tar oss fram med möda.
Vi ser att sorgen
färgat våra ögon röda.

Så småningom
blir ordet en verklighet,
och fyller oss,
trots allt, med tacksamhet.
Det lilla ordet
lär oss ödmjukhet.

Du undrar hur det lilla ordet löd,
men vill ej veta, ty det är "Död".

© Inga Stenlund

När blev barnens rätt till kunskap en primär affärsidé,
och den sjukes hopp om hälsa, miljardärens lyckofé?
Hur blev flyktingarnas trygghet kapitalisternas affär,
och de äldres vård en marknad
för investerares begär?

När förnekade du din syn på den svages rättighet?
När blev etiken i ditt djup förbytt mot valfrihet?
Hur kunde barnets goda önskan att vilja alla väl
försvinna ur vår välfärd, försvinna från vår själ?

Vart tog den vägen, välfärden? Solidariteten, glömde vi den?
Vakna min vän, vakna min vän! Smygande kom den, fienden,
och vi släppte in den, bakvägen. Vakna, min vän, vakna min vän!
Egoismen får inte ta över igen!

© Inga Stenlund

Ni söker fel i det som sedan länge varit helt,
ni lägger energi på sånt som saknar möjlighet.
Försöker ni bekämpa sunt förnuft och lyhördhet?
Vi hinner inte ge den svage vår uppmärksamhet.

Verksamhetsutvecklare, ni gapar efter mycket,
driver på oss andra, men mister vårt samtycke.
Ser ni inte det som är? Hör ni inte vinden?
Kan ni känna tårarna som rinner efter kinden?

Ni söker forskningsresultat i det vi redan vet,
fixerade vid teori och mätbar kvalitet.
Det verkar som ni tror att man kan byta relation
mot ständigt nya regelverk för dokumentation?

Verksamhetsutvecklare, ni gapar efter mycket.
Vi orkar inte, klarar inte, följa era nycker!
Ser ni inte det som är? Hör ni inte vinden?
Kan ni känna tårarna som rinner efter kinden?

Ni återskapar det som sedan länge varit slut,
försöker hålla fast och stänga in det som vill ut.
Ni jagar runt med pärmar och datorer hit och dit.
Men kavlar ni upp ärmarna
när det ska torkas skit?

Verksamhetsutvecklare, ni gapar efter mycket,
griper desperat och mister hela stycket.
Ser ni inte det som är? Hör ni inte vinden?
Kan ni känna tårarna som rinner efter kinden?

© Inga Stenlund

Gavs dig chansen att förklara,
eller har de tystat ner dig, bara?
Sökte du förståelse,
som inte fanns?
Vet att hos dem
har du ingen chans.
Låt bli att göra
allt vad du förmår.
Den äger tystnaden,
som sista ordet avstår.

© Inga Stenlund

I en okänd bil, med en främmande person,
hon satsade allt för att komma ifrån,
lämnade syskon, far och mor.
I det land som hon kom från, är ondskan stor.

I ett okänt land, med en främmande kultur.
Flyktingförläggning, som ett djur i en bur,
ovisshetsvakuum, där hon bor.
I det land som hon kom till, är väntan stor.

Till en okänd ort, med ett främmande språk,
hon hänvisas till, där kämpar hon hårt.
Utbildning, körkort, betyg i topp,
men rasismen blir tydlig, hon får inga jobb.

Till en okänd stad, utan blommor och träd,
hon ensam får flytta, för att jobba med städ.
Hon tänker ofta på far och mor.
Tänk om kriget dem tog? Risken är stor.

En varm sommardag, i sin nya stad,
går marscherande män i en högljudd parad,
flaggor med hakkors, grova skor.
I det land som hon kom till, hatet gror.

Från ett okänt land, med främmande behov,
de kommer i horder, han ser dem som hot.
Han döljer sin rädsla genom demonstration.
I gruppen han känner sig stärkt i sitt mod.

Vid en ödslig plats, efter en stökig fest,
han kände sig ensam, mådde som pest.
Vem fanns till hans hjälp, var fanns vänners makt,
när alkoholruset tog deras kraft?

Med en okänd bil, av en främmande person,
han räddades, när han fallit ihop.

Blev placerad i bilen, kördes hem,
försvann i sitt töcken, minns inte av vem.

© Inga Stenlund

Trots den förtvinade kroppen,
hon hade den skarpaste blick,
en insikt du fick.
Fast han ej kunde gråta,
han sörjde ändå,
när ingen såg på.

Även om hon hade pengar,
hon tvångsmässigt stal,
men led samvetskval.
Fast han är skärpt och vacker,
han skäms inför folk,
och flyr genom skolk.

Under blommiga kjolar,
muskler och lurviga ben,
får man vara en hen?
Innanför mjuka tassar,
vässade klor på vakt,
ifall någon utövar makt.

Sällan är sanningen så
som du ser den,
så döm inte efter vad du tror,
döm efter vad du vet,
och då du sällan kan veta,
döm inte alls, döm inte alls.

© Inga Stenlund

En början

Den snabbaste budbäraren blir inte skjuten under sin färd.

Vid gryningen nådde han slottets vallgrav. Två beväpnade vakter släppte in honom, först över den nedfällda bron och sedan genom den stora, tunga porten. Och då budskapet innehöll goda nyheter fick han behålla livet även efter sin ankomst.

Mottagaren memorerade genast den hemliga kod han levererat. Denna skulle komma att påverka hela hennes framtid. Under de närmsta timmarna svävade hon i en gränslös rymd. Hon befann sig i någon form av existentiellt kristillstånd. Dock kände hon sig gudomligt stark, ty hennes livskraft hade precis vaknat. Under dagen som gick blev hon allt mer säker på sin sak, detta var hennes uppgift, förutbestämt av högre makter. Hon skulle varken kunna bromsa eller avbryta planen. Hon behövde heller inte aktivt sträva efter målet. Utvecklingen skulle ske, som av sig självt, och hon skulle endast behöva följa med. Oro kände hon inte av, budskapet hade ju varit tydligt: Syftet var gott och koden den rätta.

Det tog inte ens ett dygn innan hon märkte av konsekvenserna. Genast blev hon behandlad med stor varsamhet, som om hon vore gjord av porslin. Hon förbjöds att vara utomhus. Nu måste hon sluta leka tafatt bland stockrosor och liljor i slottsträdgården, palla frukt i äppellunden eller följa med tjänstefolket till hönshuset för att samla ägg. Redan nästa dag placerades hon i en sal, längst inne i slottet. Här kunde inget skada henne. Hon var ju ämnad till något stort!

Hon såg sig häpet omkring. Här hade hon aldrig tidigare varit. Rummet var vackert tapetserat med mjuka, djupröda sammetsapeter. Överallt låg det fluffiga sidenkuddar, i samma röda nyanser. Mitt i rummet stod ett enormt badkar på lejonassar av äkta guld. Det var fyllt till bredden med varmt välkomnande vatten. Just som hon skulle dra av sig klänningen för att kliva ner i badet, insåg hon att hon redan var naken.

”Nakenhet är det naturliga tillståndet”, påminde hon sig om att någon berättat. I själva verket var det en kejsare som hade sagt detta, då han blivit utskrattad, för att han trott sig bära osynliga kläder. Berättelsen brukade sluta vid förnedringen, när folket skrattat åt den nakne kejsaren, men i verkligheten fanns det en fortsättning. Kejsaren hade funnit sig snabbt och sagt just detta, varpå det i hans rike hade startat en rörelse, en ideologi, som numera kallades för nudism. Hon konstaterade att det inte fanns några garderober i rummet och tänkte att detta nog ingick i förberedelserna. Hon skulle leva som nudist, åtminstone så länge hon var instängd här. Karet var så stort att hon kunde simma omkring i det. Hon kände sig helt fri, trots att hon just blivit inlåst ensam i ett slutet rum.

Invid den inre väggen stod en säng med rosa sänghimmel. Med den renaste och lenaste huden klev hon direkt från karet ner i sin nya säng. Den hade de mjukaste kuddarna, pulserande i samma rytm som hennes hjärta och ett magiskt täcke som skingrade all världens oro. Precis när hon skulle somna, hörde hon Kärleksvisan, sången som nynnas för den som är önskad. När hon vaknade kunde hon genom väggen höra sagor berättas, både den om kejsaren och andra gamla sagor, men också sagor om den värld som väntade henne.

Så levde hon sina första dagar i sitt sagolika rum, simmande, sovande, lyssnande på sånger och berättelser. Varje dag skänktes hon nya krafter genom ett energifält som löpte genom salen. Hon hörde på avstånd nya röster, nya sånger och nya sagor, men Kärleksvisan upprepades ofta och sjöngs av den starkaste rösten. Dagar blev veckor och veckor blev månvarv. Hur länge skulle hon vara här? Hur skulle hon förbereda sig inför sitt uppdrag? Det fanns ingen att dryfta dessa funderingar med, men var gång hon la sig under det magiska täcket försvann hennes frågor och hon växte i tillit.

Rummet förändrades, inte till utseende eller funktion, men det krympte, snabbare och snabbare, ju mer tiden gick. Nu kunde hon sträcka ut handen och känna sammetsapeten mittemot, samtidigt som hon kände badkarets följsamma vatten över hela kroppen. Då det skedde successivt, greps hon aldrig av rädsla. Hon blev istället ett med sitt trygga rum. Att bida sin tid, var det förberedelse nog? Var det genom att lyssna till avlägsna röster, känna igen de gamla sagorna, vaggas av varma vågor och somna till Kärleksvisan, som hon skulle bli redo för det hon var ämnad till?

Nästan ett solvarv hade gått då slottet, helt utan förvarning, skakades av en jordbävning. Skalvet var så stort, att om Richterskalan hade varit uppfunnen, så hade inget seismologiskt instrument i världen räckt till för att mäta det. Badkaret rämnade mitt itu och vattnet rann ut.

Hon hann precis se hur centrifugalkraften pressade ut de sista dropparna genom hålet där badkarsproppen suttit, innan hon själv drogs med av kraften. Den var så stark, att hur hon än kämpade, kunde hon inte hålla sig kvar. Det mullrade och tjöt, ett plågsamt ljud. Hela slottet höll på att brista. Sammetstapeterna rullade ner från väggarna och allt som var vackert och mjukt och magiskt blev nattsvart och hårt och smärtsamt. Alla kuddar föll kvävande över henne. Hon kippade efter andan, men fick ingen luft. Hennes kropp pressades ihop från alla håll och medan hon blundade det hårdaste hon kunde, tänkte hon att hennes sista stund var kommen.

Utan att förstå hur det gått till, befann hon sig utanför rummet, utanför slottet, slottsgården och äppellunden, på andra sidan vallgraven. Hon slog upp ögonen och bländades av ett vasst ljus. Hon plågades av öronbedövande, upprörda röster. Hon kände hur en kylig blåst drog över hennes mörbultade kropp, så obehagligt kall att huden knottrades.

”Jag behöver ett fikonblad.” tänkte hon, i samma stund som hon hörde ett spädbarnsskrik. Det var hennes eget.

Slutet

Jag gav dig en lätt kyss på kinden. Du var iskall.

”Jag älskar dig”, sa jag. Du sa ingenting.

Jag förstod att det var slut, gick ut till bilen, ville bara hem. Vart du tog vägen vet jag inte. Det har gått två år nu och vi har varken hörts eller setts sedan dess.

Dagarna som följde försvann i en förlamande tomhet. Jag tänkte på dig hela tiden, men kunde ändå inte minnas. Klarade inte att frammana, varken bilder eller dofter, ljud eller känselminnen. Du var borta.

Ibland dök din blick eller röst upp inom mig. Jag försökte gripa efter dig, hålla fast blicken, hålla kvar rösten, men då reste sig den tomma väggen, som en mur framför mina tår. Och jag stod där, förstenad, men ändå svävande. Tung som bly, men utan markkontakt. Jag var desperat, och samtidigt handlingsförlamad, jag skrek i förtvivlan, utan ljud. Jag var inkapslad, men utanför mig själv. Jag befann mig utanför alla sammanhang, såg inget, inte dig, inte oss, bara mina tår och en tom vägg. Fastlåst i en tomhet, större än mig själv, större än universum. Jag ville gråta, men det fanns inga tårar, bara tomheten och mina nakna tår mot en vit vägg.

Så småningom kom ilskan, trevande, som en otålig hund, sniffade den omkring i min kropp. En mörande irritation, en lätt avsmak för andra människor. Den växte sig allt starkare till en okontrollerad aggressivitet. Jag hade förvandlats till minerad mark. Ingen rörde sig frivilligt i min närhet. Minorna var allt som påminde om dig. Du hade svikit mig. Ilskan handlade om dig, om livets villkor, om allt vi byggt upp tillsammans, men som så plötsligt tagit slut.

Jag förstod inte då att under all denna ilska fanns en fruktansvärd sorg, en saknad, större än jag någonsin upplevt, och en enorm ensamhet. Du hade format min identitet. Tillsammans med dig var jag definierad. Utan dig var jag desorienterad.

Jag famlade fram i tillvaron så gott jag kunde. Utifrån märktes nog inte så mycket. Jag skötte mina uppgifter, presterade det som förväntades. Jag höll avtal och överenskommelser. Att jag blivit en ensamvarg med plötsliga utbrott var något vi vant oss vid, både jag och

omgivningen. De höll sig avvaktande och jag höll dem på avstånd. Någon försökte enträget bry sig, frågade återkommande om jag ville vara med på olika sociala aktiviteter, men då jag alltid avböjde, accepterades jag alltmer som den eremit jag trodde mig vilja vara. Kanske var det en fråga om att inte tro sig klara: Om jag inte fick ha dig kvar i mitt liv, skulle jag inte kunna släppa in någon annan heller.

Ensamheten hade blivit min styrka. Du var borta. Men tomheten plågade mig inte som tidigare. Jag hade fyllt den med min ensamhet. Jag såg ensamheten snarare som ett mjukt täcke, som skyddade mig, än som den tomma vägg som förut hade hotat och begränsat mig. Inlindad i ensamhet, kunde du inte nå mig. Från att ha känt mig övergiven av dig, hade jag nu börjat känna mig befriad från dig. Hade vår relation rymt allt detta? Behovet av närhet och behovet av distans.

Du är borta. Kanske är det en fråga om att tro sig klara.

Jag kysser din vita gravsten lätt. Den är iskall.
”Jag älskar dig”, säger jag. Du säger ingenting.

Modern

Hade hon satt barn till världen skulle hon minsann klara av att ta hand om det också! Hon skulle ge det trygghet, alltid finnas där för sitt barn. Hon skulle också ge det frihet, inte skulle barnet belastas av hennes behov att ha det nära. Hon skulle vara den perfekta mamman.

Men modern kände sig ensam med ansvaret för den lille. Hon älskade sitt barn över allt annat, men hon saknade vuxenkontakter. Hennes man hade ju så mycket på jobbet numera. Och visst, han försörjde dem ju. Varför skulle hon klaga? Pappan blev allt mer frånvarande och mamman allt tröttare, alltmer förvirrad, osäker sin mammaroll.

En dag brast hon.

Hur försvarar ett barn sig mot sin mamma när hon plötsligt förvandlas till ett monster? Hur försvarar en mamma en sådan handling? Det tysta ögonblick barnet såg på henne, helt oförstående, skulle hon aldrig glömma. Detta var dagen hon sjönk från sin egen piedestal; hon hade blivit en mamma som slår sitt barn.

Suggorna biter ihjäl sina kultingar, tänkte hon. Jämförelsen var fasansfull, men rättvis.

Hon ringde sin egen mamma och grät. Minns du inte, tröstade hennes mamma henne, har du alldeles glömt hur orättvis jag var? Det var alltså så jag fick idén om att vara fullkomlig, tänkte hon, jag idealiserade min mamma, för att slippa minnas hur otillräcklig hon var! Det är illa ute med oss. Vi lever för långt ifrån våra egna mödrar. Helt oreflekterat har jag betett mig som hon gjorde, utan att ta vara på hennes erfarenheter, utan att lyssna på de reflektioner hon idag gör kring det som varit.

Suggorna biter ihjäl sina barn, generation efter generation. Det räcker nu.

Utmaningen

Hon var avundsjuk på den andras framgång. En gång hade hon varit sin mans kreativa partner. Nu hade han övergivit henne för den andras musikalitet och poetiska kunnande. Svartsjukan

rev i henne, den kände inga gränser. Vad hade den andra, som mannen inte längre fann hos henne? Varför hade deras lek tagit slut?

Leken, förresten, tänkte hon. Vad fick jag för kreativa förutsättningar som barn? Jag kom ju sist in i leken, som den yngsta i syskonskaran. Hänvisad att anpassa mig till redan rådande regler.

Nu mindes hon plötsligt tillfällena då hon, den känsligaste av syskonen, börjat gråta och önskat varsammare lekar. Vad hade då hänt? Jo, ibland hade de äldre stått tillbaka, men ofta med suckar och anklagelser. Och när leken blivit intensiv, spännande enligt syskonen, skrämmande, enligt henne själv, hade hon måst välja: "Ska du va' med eller inte?"

Men hon mindes också goda stunder, inte minst de tidiga åren, att hon då ofta varit ensam med något av syskonen. De tycktes också trivas med att, var för sig, få visa henne sin omsorg i de lugna lekarna. Men när de blev äldre drogs de allt oftare till varandras påhitt och utmaningar. Ensam kvar blev hon, betraktande de äldres lek. Ensam, med skammen över sina egna känslor av avund och svartsjuka, ensam, med skammen över sin känslighet.

Gemenskapen blev kostsam. Hennes längtan var så stark att hon lärde sig trycka undan sina egna behov. Syskonen förmådde inte visa respekt för hennes vilja och så hade hon blivit präglad att inte respektera sin egen vilja.

Men nu, när hon som vuxen fick fatt i dessa minnen, började se sambanden mellan barndomen och de kreativa läsningarna i äktenskapet, kunde hon på allvar resa sig. Det var stoltheten som fattats henne. De äldre syskonen lekte ju på lika villkor! För henne hade det alltid bara funnits två alternativ; att leka på andras villkor, eller att stå bredvid och titta på.

Nu förstod hon att problemet varken suttit hos mannen eller hos den andra kvinnan, utan hos henne själv: Hon hade fastnat i rollen av att vara andra till lags, den underlägsna lillasystemen. Självklart hade mannen tröttnat. Det blev ju ingen balans mellan styrning och följsamhet. Hade de någonsin börjat från noll, egentligen? Hon var helt enkelt otränad i att diktera sina villkor redan vid lekens start, att tillsammans göra upp spelregler för de kreativa processerna. Vilken utmaning att lära sig!

Skammen

Han hade knappt stängt dörren bakom henne innan tårarna kom. Fan också! Att hon alltid skulle bli så här, så fort hon var på besök hos en doktor. Det var en av anledningarna till att hon väntade så länge med att ta kontakt med sjukvården när hon själv behövde det. Det var som om hon sögs tillbaka till den tid hon varit mest utsatt; som den totalt utlämnade patienten. En traumatisk upplevelse, ett övergrepp mot ett panikslaget, skrikande barn. En erfarenhet som aldrig lämnade kroppen. Tre år var hon då, men mindes det än:

...vita rockar, händer som håller överallt, tar på hennes kropp, utan att be om lov, arga händer som håller hårt, håller fast... främmande ögon som stirrar rakt in i hennes, ögon, överallt... och så etermasken över hennes egen mun och näsa, den stickande känslan, måste kråkas... försöker sparka, sparka, sparka och slå, skriker åt dem att sluta, skriker först på det egna modersmålet, sedan på deras språk, ingenting hjälper...

Tre år var hon då. Tre år blev hon nu, mer än fyrtio år senare. Här satt hon, med en enkel öroninflammation, och grät som ett otröstligt barn. Vuxna människan! Gud, vad hon skämdes!

Känslan av att förintas hade förföljt henne hela livet. Katastroftankarna och panikångestattackerna var en följd av detta. Det fanns en förklaring. Det hade varit en tröst, en väg till den inre friden. Men skammen var värst. Skammen över att, i situationer som påminde om detta, aldrig någonsin kunna bete sig moget och rationellt.

Kärleken

Han undrade om det var hennes hund. De flesta hundar brukar påminna om sin matte eller husse. Men hon var ju en stor kvinna, färgstark och reslig. Ingen som bad om ursäkt för sig, precis. Hon var den sortens kvinna som gärna tog plats. Alltid välsminkad. Ofta hade hon smycken, väska och skor som klatschigt matchade klädseln. Hunden var en liten osynlig, tufsigt sak, någon slags märklig blandras. Helt vit faktiskt, albino kanske, och den gick alltid bakom henne, trippande, med ett skrämt uttryck, efter husväggarna.

Långt senare, när de känt varandra ett tag, då han förstått att det faktiskt var hennes hund, berättade han om denna reflektion vid första mötet med henne. Han frågade henne om det hela, hur det kom sig att detta lilla kräk hamnat i hennes hasor. Hon tittade länge på honom. För en gångs skull svarade hon enkelt, helt utan långa och översvallande utläggningar, med ett enda ord: "Förälskelse." Hon log ett allvarligt leende och bytte sedan samtalsämne.

Från den stunden förstod han, att ingen, varken han eller någon annan människa i världen, någonsin skulle ges första platsen i hennes liv.

Prövningen

Prövningens stund, tänkte hon, det är tiden innan valet görs, ovissheten, beslutsångesten. Det är förändringstiden, att tänka nytt och samla mod inför det stora språnget, eller att vara jagad av framtiden. Det är rädlans tid, ångestnätter och katastroftankar - de döda timmarna av maktlöshet. "Vad behöver du i prövningens stund?" frågade han. Hon svarade: "Jag behöver min trygga plats, där tiden står still och ger tanken skärpa. Jag behöver mitt inre tomrum, där tystnad ger vila åt stormiga känslor. I prövningens stund behöver jag min utsträckta hand, i hopp om att Någon vill mig väl."

Uppgårelsen

Så möts vi till sist på slagfältet, Gud och jag. För mig är det verklighet och livsavgörande allvar.

Gud börjar med sitt vanliga tjat:

- Varför köpte du en dyr märkesväska som du hade kunnat sy själv? Varför köper du överhuvudtaget nya väskor när du redan har flera stycken? Varför sitter du bara och skriver en massa skit om dig själv som ändå ingen är intresserad av att läsa? Hur kan du låta dina barn sitta i timmar och spela spel eller instrument utan mål? Du borde resa med dem till Indien så de verkligen får uppleva vad fattigdom är. Du skämmer bort dina barn. Du skämmer bort dig själv. Du har alldeles för stort hus. Du borde bjuda hem fler personer, särskilt människor som behöver tas om hand. Du är kräsen när det gäller vänner. Du borde hälsa på dina gamla stackars föräldrar. Du har ansvar för en alldeles för liten grupp på jobbet. Ditt förra jobb var bättre när du kunde hjälpa fler. Det är ditt fel att du får migrän. Du kan inte ta makt över din hälsa. Att du får ångest beror på att din tro är för svag. Du kan inte förändra ditt liv. Du ska inte ta betalt för dina förmågor. Du ska tjäna mänskligheten. Om du nu tjänar pengar på det du gör, ska du ha som mål att skänka dem till välgörande ändamål. Du ska vara nöjd med det som är. Du lever i ett onödigt överflöd. Du ensam förstör jorden. Du borde sopsortera. Du

raserar vår värld. Du är för ifrågasättande. Du gråter för mycket. Du är för arg. Du är för kåt. Du tar för stor plats. Du är vulgär. Du får inte känna törst. Din kropp ska du inte bry dig om, inte heller det som är materiellt. Det är ändå förgängligt. Du vet inte ditt eget bästa. Du har missförstått. Jag övergår ditt förstånd. Jag är före dig och jag vet redan hur det slutar för dig. Du är min skapelse som lever och dör när jag vill.

Jag känner ilskans kraft, som en hel armé, i ryggen, lyfter blicken och ser Guds ansikte:
- Gud, jag gillar inte dig! Jag tycker att du är en egoistisk, missunnsam, korkad djävel. Om du nu har all makt, vad har du då för behov av att konkurrera? Jag har läst och hört om så mycket du gjort, som tycks ha gått ut på att du skulle bevisa att du är allsmäktig, att du bestämmer. För vem skulle du bevisa det? Oss? Eller var det dig själv du behövde övertyga? Om man har all makt, så som jag tänker mig den gudomliga makten, räcker det väl att vila i den vissheten? Att veta att man helt och hållet äger sig själv. I och med det är man överlägsen alla andra, eftersom alla människor har åtminstone ett uns av osäkerhet inom sig. Vad är det då för vits att hålla på med maktspel? Jag fattar inte det!

Din son Jesus är mycket mer sympatisk. Han äger makten utan att behöva briljera med det. Han sa till och med till Pilatus: "Mitt rike är inte av denna världen". Det är så coolt att säga! Men honom offrade du, för att vi skulle få förlåtelse för våra synder. Det hela är så sjukt! Om du älskar oss gränslöst borde du kunna förlåta oss vad som helst, utan offer. Om du vill ge oss evigt liv kan du göra det, utan att vi ska tro på din son. På sätt och vis var han ju en mes, Jesus, som inte genomskådade dig. Han kunde ha sagt: "Hörru farsgubben, korsfästas, det kan du göra själv om det nu är så viktigt att visa världen din kärlek." Men han var väl hjärntvättad av sin maktgalna pappa.

Hur kan man överhuvudtaget påstå att man är den ende guden, den enda rätta? Hur får en flicka ihop sitt liv, när hon växer upp med enbart manliga gudsbilder? Hur kan man tvinga sitt barn att göra saker mot hennes vilja, med motivet att det är Guds vilja?

Jag vet inte längre vad jag ska ha dig till. Jesus har ändå sagt en hel del bra saker, visat på en massa föredömliga exempel. Det finns något hos Jesus, som ändå utstrålar en genuin kärlek. Men du...nej, du är inte kärleksfull. Och ingen har påpekat det. Ingen säger att kejsaren är naken. Fast jag gör det nu. För jag har ätit av frukten, så jag har inget att frukta. Jag avslöjar dig, din jäkla bluff! Var det därför du sa att frukten var förbjuden? För att du inte ville ha min konkurrens? För att du anade att jag skulle genomskåda dig, om jag fick tillgång till samma äpple som du. Jag har inte ens lust att tävla mot dig. Du skulle ändå bara fuska och prata dig till ett regelverk, som byggde helt på dina villkor. Hela bibeln är ju fyllt av sådana exempel.

Du är så fast i det gamla. Det funkar inte så längre! Du sitter där på din tron och tror att du fortfarande kan kräva lydnad. Men du är så djävla körd! Jag vill aldrig mer lyda dig. Du är inte värd namnet Gud. Gå ner därifrån! Ner, säger jag!!

Du ska inte vara i min katedral!
Gå ut härifrån!
Ge dig av!!
Dra åt helvete!!!